

Sygn. akt XVII Amc 90/05

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2006 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący SSO Hanna Kulesza

Protokolant Janina Kuberska

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2006 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Tarnowskich
Górach

przeciwko Śląskiej Telewizji Kablowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialno-
ścią w Zabrze

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje Śląskiej Telewizji Kablowej Sp. z
o.o. w Zabrze stosowania w umowach z konsumentami postanowień
wzorca umowy o treści:

1. „Operator może zmienić zawartość Pakietu programów. O zmianie zawartości pakietu programów operator powiadomi abonenta poprzez kanał informacyjny ŚTK, z co najmniej czternastodniowym wyprzedzeniem. Abonament ma prawo wypowiedzieć umowę zgodnie z § 9 ust. 1 i 3 Regulamin, jeżeli nie zgadza się na zmianę zawartości pakietu programów.”
2. „Operator ma prawo do zmiany wysokości opłat abonamentowych, informując o tym pisemnie minimum na miesiąc przed datą jej wprowadzenia”

3. „Jeżeli abonent nie zgadza się na proponowane zmiany może wypowiedzieć umowę zgodnie z § 9 ust.1 i 3 niniejszego Regulaminu”
4. „ W przypadku odłączenia sygnału z lokalu z winy abonenta jego ponowne podłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości i wniesieniu opłaty za ponowną aktywację (ponowna aktywacja – wznowienie dostarczania sygnału telewizji kablowej w istniejącym przyłączy, podlegające opłacie zgodnie z cennikiem operatora,

II. Oddala powództwa w pozostałej części.

III. Wpis tymczasowy w kwocie 500 zł uznaje za ostateczny i nakazuje pobranie od Śląskiej Telewizji Kablowej Sp. z o.o. w Zabrze na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie

IV. Zasądza od Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Tarnowskich Górach na rzecz Śląskiej Telewizji Kablowej Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w Zabrze kwotę 180 zł /sto osiemdziesiąt/ złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

V. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

SSO Hanna Kulesza

Uzasadnienie

W pozwie z dnia 23 maja 2005r. Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Tarnowskich Górach wniósł o uznanie, iż treść postanowień wzorca umownego „Regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej w sieci Śląskiej Telewizji Kablowej sp. z o.o., obowiązującym od 1 stycznia 2005r. w brzmieniu określonym w

- § 2 ust.3 regulaminu, „ Operator może zmienić zawartość Pakietu programów. O zmianie zawartości pakietu programów operator powiadomi abonenta poprzez kanał informacyjny ŚTK, z co najmniej czternastodnio-

wym wyprzedzeniem. Abonament ma prawo wypowiedzieć umowę zgodnie z § 9 ust. 1 i 3 Regulamin, jeżeli nie zgadza się na zmianę zawartości pakietu programów.”, stanowi przykład niedozwolonego postanowienia umownego przewidzianego w art. 385³ pkt. 10 i 19 k.c.

- § 3 ust. 6 Regulaminu „operator ma prawo do zmiany wysokości opłat abonamentowych, informując o tym pisemnie minimum na miesiąc przed datą jej wprowadzenia” stanowi przykład niedozwolonego postanowienia umownego przewidzianego w art. 385³ pkt. 9 k.c. jak i 385 § 2 k.c.
- § 3 ust. 7 Regulaminu „Jeżeli abonent nie zgadza się na proponowane zmiany może wypowiedzieć umowę zgodnie z § 9 ust.1 i 3 niniejszego Regulaminu” stanowi niedozwolone postanowienie umowne przewidziane w 385³ pkt. 20 k.c.
- § 4 ust. 6 Regulaminu „ w przypadku odłączenia sygnału z lokalu z winy abonenta jego ponowne podłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości i wniesieniu opłaty za ponowną aktywację (ponowna aktywacja – wznowienie dostarczania sygnału telewizji kablowej w istniejącym przyłączy, podlegające opłacie zgodnie z cennikiem operatora, stanowi przykład niedozwolonego postanowienia umownego przewidzianego w art. 385³ pkt. 17 k.c.,
- § 4 ust. 7 zd. 3 Regulaminu „Warunkiem niezbędnym do czasowego zawieszenia usługi jest uiszczenie opłaty za zawieszenie określonej w cenniku, udokumentowanej w dniu złożenia wniosku oraz nie posiadanie zaległości w opłatach abonamentowych” stanowi to, w ocenie powoda, niedozwolone postanowienie umowne przewidziane w art. 385³ pkt. 17 k.c.
- § 4 ust. 9 Regulaminu „W przypadku nie otrzymania przez abonenta druków opłat w terminie umożliwiającym dokonanie opłaty abonamentowej do 5 dnia miesiąca abonent jest zobowiązany ułścić obowiązującą za dany okres rozliczeniowy opłatę na ogólny rachunek bankowy operatora podany w programie informacyjnym ŚTK na kanale planszowym”, stano-

wi niedozwolone postanowienie umowne przewidziane w art. 385³ pkt.22 k.c.

- § 5 ust. 5 zd. 3 „Jeżeli przerwa potrwa dłużej niż 48 godzin Abonent będzie miał prawo do zwrotu proporcjonalnej części opłaty abonamentowej. Zwrot ten nastąpi na podstawie pisemnego wniosku abonenta”, stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385³ pkt. 12 k.c.
- § 6 ust. 2 Regulaminu „W przypadku awarii sieci abonent ma prawo do proporcjonalnego zwrotu opłaty abonamentowej, jeżeli w wyniku awarii abonent pozbawiony został całkowicie odbioru sygnału obejmującego wykupiony pakiet programów dłużej niż 48 godzin. Zwrot ten nastąpi na podstawie pisemnego wniosku abonenta.” stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385³ pkt. 12 k.c.

W związku z powyższym powód wniósł o uznanie, że ww. zapisy stanowią niedozwolone postanowienia umowne oraz o zakazanie ich wykorzystywania.

W ocenie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Tarnowskich Górach pakiet programów telewizyjnych oferowany przez danego operatora stanowi jeden z podstawowych czynników branych pod uwagę przy wyborze danej oferty. Z uwagi na wycofanie danej oferty w trakcie trwania umowy, może być niekiedy równoznaczne z ustaniem dla konsumenta celu, dla którego zawarł umowę. Dokonywanie przez operatora TV zmian programów stanowi zamianę umowy zawartej z konsumentem, dlatego też abonent musi mieć możliwość odstąpienia od umowy, jeżeli nowy pakiet mu nie odpowiada.

Ponadto Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Tarnowskich Górach uznał, iż w aktualnie obowiązującym regulaminie świadczenia usług przez Pozwanego, funkcjonują również zapisy umożliwiające pozwanemu dokonywanie wiążącej interpretacji umowy. Przykładem takiego zapisu jest, w ocenie Rzecznika, § 3 ust. 6 Regulaminu przewidujący uprawnienie dla operatora do zmiany wysokości opłat abonamentowych bez określenia uzasadnienia czy przyczyny

podniesienia opłat. Pozwala to w opinii Rzecznika, operatorowi na dowolną interpretację i ustalenie wysokości cen za swoje usługi bez ekonomicznego uzasadnienia. Narusza to zdaniem powoda obowiązek formułowania postanowień umowy w sposób jasny, przejrzysty, jednoznaczny i zrozumiały (art. 385 § 2 k.c.)

Wątpliwości Rzecznika wzbudził § 3 ust. 7 regulaminu z uwagi na przewidzianą tam możliwość wypowiedzenia umowy a nie odstąpienia od niej, w przypadku zmiany wysokości opłat abonamentowych.

W opinii powoda regulamin przewiduje wygórowaną karę umowną naliczaną na abonenta w przypadku nie wywiązywania się przez niego z podjętych w drodze umowy zobowiązań (np. § 4 pkt. 6 regulaminu).

Powód wskazał, iż zgodnie z cennikiem opłat ponowna aktywacja w przypadku odłączenia sygnału wynosi 70 zł, co jest w jego opinii, kwotą dość wysoką podobnie jak w przypadku zawieszenia usługi (§ 4 ust. 7 regulaminu) jest również kwota 70 zł, kara umowna jest naliczana również w przypadku zmiany pakietu z wyższego na niższy (25 zł). Zdaniem powoda takie kary umowne są zbyt wysokie i nie znajdują ekonomicznego uzasadnienia i naruszają interesy abonentów.

Powód wskazał również na zastrzeżenia wiążące się z treścią § 4 ust. 9 regulaminu, nakazującego abonentowi dokonywanie opłat abonamentowych na rachunek Pozwanego w przypadku nie otrzymania druków opłat. Powód uznał powyższy zapis za niedozwolony powołując się na klauzulę umowną wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, prowadzonego przez Prezesa UOKiK pod numerem 144 – wyrok z dnia 8 maja 2004r., sygn. akt XVII Amc 35/01 wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów z powództwa Prezesa UOKiK przeciwko AUTO-PLAN sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie. i

Powód wskazał ponadto, iż ocena jako niedozwolony § 5 ust. 5 regulaminu polega na zawarciu w tym zapisie sformułowania „ abonent ma prawo”, co

zdaniem powoda powoduje jedynie możliwość po stronie pozwanego dokonania zwrotu proporcjonalnej części opłaty, a nie obowiązek operatora.

Podobne argumenty wskazuje powód w odniesieniu do zapisów zawartych w § 6 ust.2 regulaminu.

Ponadto powód wskazał, iż zwracał się już w piśmie z dnia 10 marca 2005r. do pozwanego o usunięcie ww. postanowień przedmiotowego regulaminu, jednak pozwany w piśmie z dnia 30 marca 2005r. odmówił dokonania przedmiotowych zmian i nie uznał kwestionowanych postanowień za niedozwolone.

W odpowiedzi na pozew (k-22) Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i wskazał, iż powołane w pozwie postanowienia umowne nie mają charakteru niedozwolonych postanowień umownych i uzasadnił swoje stanowisko, wskazując iż umowa o świadczenie usług telewizji kablowej ma charakter ciągły, a pozwany będąc operatorem telewizji kablowej dokonuje reemisji programów emitowanych przez nadawców. W dniu podpisywania umowy operator nie jest w stanie zagwarantować niezmienności dostarczanych programów telewizyjnych, gdyż programy te są dostarczane na podstawie umowy z nadawcą. W związku z tym rozwiązanie umowy z nadawcą uniemożliwia dalsze dostarczanie programu abonentowi. Jako przykład Pozwany podał sytuację zaprzestania nadawania programu przez nadawcę programu Pilot TV mimo nieustającego zamiaru jego reemisji przez Pozwanego. Zdaniem powoda interes konsumenta nie jest naruszony ponieważ ma on prawo w opisaney powyżej sytuacji odstąpić od umowy (wypowiedzieć ją).

Pozwany w odniesieniu do kwestii zmiany wynagrodzenia pozwanego po zawarciu umowy wskazał, iż z uwagi na fakt, że strony łączy umowa o charakterze ciągłym, instytucja odstąpienia została tu zastąpiona wypowiedzeniem. Konsument ma prawo wypowiedzieć umowę, a zatem brak jest sytuacji, w której doszłoby do podwyższenia wynagrodzenia bez przyznania konsumentowi prawa

do rozwiązania umowy. Zdaniem pozwanego ochrona o której mowa 385³ pkt. 20 została konsumentowi zapewniona.

Pozwany wskazał, iż § 3 ust. 6 i ust. 7 należy traktować łącznie.

Odnosząc się do zarzutów w stosunku do treści § 4 ust. 6 regulaminu wskazał, iż przepis ten nie przewiduje ani kary umownej ani też odstępnego.

Pozwany twierdzi, iż kwota opisana w tym przepisie stanowi pokrycie kosztów ponownego podłączenia abonenta do sieci w sytuacji gdy do odłączenia sygnału doszło wyłącznie z winy abonenta. Jako przykład takiej sytuacji Pozwany podał samodzielną przeróbkę instalacji zamontowanej u abonenta oraz spowodowanie w ten sposób awarii. Pozwany wskazał ponadto, że każde podłączenie abonenta do sieci wiąże się z poniesieniem przez pozwanego określonych kosztów, pozwany nie posiada własnych pracowników technicznych i zleca takie prace firmie zajmującej się obsługą sieci. W związku z tymi pracami Pozwany ponosi koszty, jak również ponosi koszty administracyjne tzn. koszty korespondencji, wyjazdów pracowników lub też rozmów telefonicznych.

W odniesieniu do zarzutów skierowanych do treści § 4 ust. 7 regulaminu pozwany wskazał, iż dopuszczalność zawieszenia usługi została wprowadzona wyłącznie w interesie klienta, a opłata związana z przedmiotowym zawieszeniem nie stanowi w żadnej mierze kary umownej, pokrywa ona koszty odłączenia sygnału, a następnie jego ponownego podłączenia.

Pozwany jako dowód przedstawił umowę, zawartą ze spółką Imalux S.A. w Katowicach na świadczenie na rzecz Pozwanego usług serwisu technicznego sieci telewizji kablowej.

Wskazując na zarzut naruszenia art. 385³ pkt. 22 k.c. poprzez zawarcie w § 4 pkt. 9 przepisu nakładającego obowiązek uiszczania opłat przez abonentów pomimo nieotrzymania druków opłat, pozwany wskazał, iż takie postanowienie nie narusza żadnej z klauzul umownych wpisanych do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK, w tym w szczególności klauzuli wpisanej pod numerem 144, w związku z powołanym powyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w War-

szawie. Zdaniem pozwanego w obu sprawach istnieją zasadnicze różnice pomiędzy stanami faktycznymi obu spraw.

Pozwany wskazał ponadto, iż umowa nie nakłada na pozwanego obowiązku dostarczania przedmiotowych druków opłat, a przez nie wykonanie usługi należy uważać nie dostarczanie sygnału, a nie przedmiotowych druków.

Ponadto w odniesieniu do zarzutów skierowanych w stosunku do § 5 ust. zd. 3 oraz § 6 ust. 2 Pozwany wskazał, iż w żadnej mierze nie można z nich wywodzić iż konsument jest pozbawiony prawa do zwrotu nienależnego świadczenia. Pozwany podkreślił, iż przedsiębiorca nie ma obowiązku z własnej inicjatywy zwracać świadczenie, które jest nienależne. Wymagalność roszczenia o zwrot zapłaty powstaje dopiero wówczas gdy uprawniony zażąda zwrotu zapłaty (art. 410 i n k.c., art. 455 k.c.).

Powód złożył w dniu 28 lipca 2005r. pismo procesowe, w którym podtrzymał stanowisko zaprezentowane w pozwie.

Powód wskazał w odniesieniu do § 2 ust. 3 regulaminu, iż wypowiedzenie umowy zawiera element czasowy, abonent przez pewien okres czasu będzie ponosił niekorzystne skutki zmiany. Zmiana pakietu w zakresie programów jest istotna i powinna zostać zaakceptowana przez drugą stronę, dlatego pozwany powinien każdorazowo zawiadamiać abonenta o zmianie oferty programowej z wyprzedzeniem dającym odstąpienie od umowy i znalezienie innego operatora.

Powód ponadto nie neguje uprawnień operatora do zmiany wysokości opłat, ale uważa iż pozwany powinien wyjaśniać swoim abonentom skąd się wzięła taka cena. Uprawnienie abonenta do wypowiedzenia umowy w sytuacji zmiany wysokości opłat jest zdaniem powoda nie wystarczające, ponieważ przez okres wypowiedzenia abonent będzie ponosił koszty podwyższonej usługi, co w kontekście uprawnień operatora do natychmiastowego rozwiązania umowy (§ 9 regulaminu) stawia abonenta w gorszej pozycji.

Ponadto powód wskazał, iż dostarczenie formularza płatności jest jednym z obowiązków pozwanego, a co do § 5 ust. 5 i § 6 ust. 2 powód wskazał, iż

zwrot „abonent ma prawo” stwarza pewną dowolność w zakresie zwrotu opłaty abonamentowej, która może nastąpić ale nie musi.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił co następuje.

Okoliczności sprawy nie są sporne między stronami. W szczególności dotyczy to faktu stosowania w umowach z konsumentami wzorca umowy zawierającego przedmiotowe postanowienia o treści przytoczonej w pozwie

W tym stanie faktycznym Sąd Ochrony konkurencji i konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ponadto zgodnie z § 3 w art. 385¹ k.c. nie uzgodnione są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ponadto art. 385³ k.c. zawiera otwarty katalog niedozwolonych postanowień umownych.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż postanowienie zawarte w § 2 ust. 3 Regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej w sieci ŚTK jest niedozwolonym postanowieniem umownym. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem regulaminu operator może zmienić zawartość Pakietu programów. O zmianie zawartości Pakietu programów Operator powiadomi abonenta przez kanał informacyjny ŚTK z co najmniej czternastodniowym wyprzedzeniem. Abonent ma prawo wypowiedzieć umowę zgodnie z § 9 ust. 1 i 3 Regulaminu, jeżeli nie zgadza się na zmianę zawartości Pakietu programów.

Powołane w tym przepisie podstawy wypowiedzenia umowy przez abonenta zawarte w § 9 ust. 1 i 3 regulaminu wskazują, iż abonent ma prawo wypowiedzieć umowę i wypowiedzenie odnosi skutek na ostatni dzień miesiąca następującego po miesiącu, w którym druga strona otrzymała wypowiedzenie.

Jednocześnie jednak ten sam regulamin przyznaje prawo operatorowi w § 9 ust. 4 do jednostronnego rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym m.in. w przypadku gdy abonent zalega z płatnością jednej opłaty abonamentowej.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż w ramach stosunku prawnego łączącego abonenta i operatora sieci telewizji kablowej w omawianym zakresie przedmiotowy regulamin przewiduje brak równości obu stron omawianego stosunku prawnego. Powyższe twierdzenie wynika z faktu, iż stosunek zobowiązaniowy łączący operatora i abonenta polega z jednej strony na dostarczaniu programów abonentowi z drugiej na uiszczeniu opłaty przez abonenta za tą usługę.

Dostarczenie przez operatora określonego pakietu programów należy uznać za essentialia negotii umowy o świadczenie usługi telewizji kablowej, a ze strony abonenta – uiszczanie opłaty za powołaną usługę.

W związku z powyższym, jeżeli w przypadku braku zapłaty jednej opłaty abonamentowej, zgodnie z § 9 ust. 4 regulaminu operator ma prawo odstąpić od umowy, natomiast w przypadku gdy nastąpi zmiana pakietu programu abonent może wypowiedzieć umowę, na warunkach określonych w § 9 ust. 3, oznacza iż skutek wypowiedzenia następuje najwcześniej po miesiącu od daty złożenia oświadczenia w tym zakresie, a zatem uznać należy iż brak jest w omawianym zakresie równości stron. Z powyższego wynika, iż tak sformułowany zapis regulaminu operatora kształtuje sytuację abonenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Powszechnie przyjętym w orzecznictwie i piśmiennictwie jest pogląd, iż dobre obyczaje odpowiada w zasadzie pojęciu zasad współżycia społecznego, a istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. Sprzeczne z dobrymi obyczajami jest więc postępowanie mające na celu ukształtowanie stosunku prawnego z na

ruszeniem zasady równości stron, które rozumiane jest jako nieuczciwe, nierzetelne i sprzeczne z powszechnie akceptowanymi obyczajami, standardami działania (vide wyrok SN z dnia 8 czerwca 2004r., sygn. akt I CK 635/03)

Abonent w przedmiotowej sytuacji nie może ze skutkiem natychmiastowym zrezygnować z usługi operatora, jeżeli w skutek zmiany pakietu programów omawiana usługa straciła dla niego znacznie, przy jednoczesnej możliwości takiego odstąpienia przez operatora w przypadku braku uiszczenia jednej opłaty abonamentowej.

Trzeba ponadto zauważyć, iż z regulaminu nie wynika w jakich sytuacjach operator może zmienić pakiet programów, zapis w przyjętym brzmieniu dopuszcza zatem pełną dowolność operatora w tym zakresie.

W związku z powyższym stwierdzić należy, iż § 2 ust. 3 regulaminu kształtuje prawa i obowiązki abonenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, poprzez stawianie abonenta w sytuacji gorszej niż operator sieci telewizji kablowej. Uznać należy, iż brzmienie § 2 ust. 3 regulaminu wypełnia przesłanki z art. 385³ pkt.10 i 19 k.c., ponieważ uprawniają operatora do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie jak również przewidują wyłącznie dla kontrahenta konsumenta jednostronne uprawnienie do zmiany, bez ważnych przyczyn, istotnych cech świadczenia.

Sąd uznał, iż również za niedozwolone postanowienie umowne wskazane w § 3 ust. 6 i 7 regulaminu. Powyższe twierdzenie wynika z faktu wypełnienia przez § 3 ust. 7 regulaminu, przesłanek z art. 385³ pkt. 20 k.c., bowiem przytoczone przepisy regulaminu wskazują na możliwość zmiany opłaty abonamentowej przez operatora, o czym informuje on abonenta na co najmniej miesiąc przed wprowadzeniem zmiany, a abonent może wypowiedzieć umowę na warunkach określonych w § 9 ust. 3 regulaminu. Zgodnie jednak z powołanym art. 385³ pkt. 20 k.c., niedozwolonym jest postanowienie umowy przewidujące uprawnienie kontrahenta konsumenta do określania lub podwyższania ceny lub

wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy. Ponadto należy zauważyć, iż § 3 ust. 6 regulaminu stanowi naruszenie określone w art. 385³ pkt. 10 k.c., ze względu na fakt uprawnienia operatora do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie.

Ponadto Sąd uznał, iż niedozwolonym postanowieniem umownym jest § 4 ust. 6 regulaminu, zgodnie z którym w przypadku odłączenia sygnału z lokalu z winy abonenta jego ponowne podłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości i wniesieniu opłaty za ponowną aktywację. Sąd jednak stoi na stanowisku, iż nie jest uzasadnione stanowisko powoda jakoby opłata za ponowną aktywację stanowiła karę umowną w rozumieniu art. 483 § 1 k.c., podobnie w tej sprawie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 listopada 2005r., wydanym w sprawie VI A Ca 599/05: „...w istocie będzie musiał opłacić jednorazową opłatę za ponowne dostarczenie sygnału, która nie jest karą umowną w rozumieniu art. 483 § 1 k.c. stanowi jednak sankcję za brak uiszczenia opłaty w terminie.”

Niedozwoloność przedmiotowego zapisu należy jednak odczytywać w kontekście § 9 ust. 4 regulaminu, zgodnie z którym w przypadku zaległości z opłatą jednej opłaty abonamentowej operator jednostronnie odstępuje od umowy ze skutkiem natychmiastowy. W przypadku gdyby abonent chciał ponownie otrzymywać sygnał telewizji kablowej musiałby zgodnie z § 4 ust. 6 uregulować zaległość za ponadto uiścić opłatę za ponowne podłączenie. Operator wskazuje iż powyższe rozwiązanie dotyczy zawinionego odłączenia sygnału przez abonenta i jednocześnie wskazuje, iż ponowne przyłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości, co może oznaczać, iż za zawinione odłączenie sygnału operator uzna nieuiszczenie jednej opłaty abonamentowej w terminie. Wobec powyższego taki zapis pozwala na odłączenie sygnału także w przypadku, gdy opłata abonamentowa została uiszczona przez konsumenta, lecz nie została uiszczona w terminie. Choć pozwany wskazuje na inną praktykę zastosowania przedmiotu

1
S
ur
jes
nie
stro
prze
czyn
legaj
starcz
stała t
dawan
ich uis
S
ust. 2 re
szczegól

towego zapisu to jednak zdaniem Sądu w omawianej sytuacji uzasadnionym jest uznanie, iż Pozwany przyznał sobie prawo do odłączania konsumentowi sygnału w przypadku zwłoki w płatności opłaty abonamentowej, a następnie uzależnił podłączenie sygnału od opłacenia jednorazowej opłaty za ponowne podłączenie w sposób określony w § 4 ust. 6 regulaminu, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, narusza zasadę równości stron stosunku prawnego, rzetelnego traktowania kontrahenta umowy i ekwiwalentności świadczeń.

Sąd nie stwierdził zastosowania niedozwolonego postanowienia umownego w odniesieniu do opłaty za zawieszenie świadczenia usługi przez operatora. W szczególności opłata ta nie ma charakteru kary umownej, a zatem brak jest spełnienia przesłanek z art. 385³ pkt.17 k.c. Ponadto Sąd zauważa, iż instytucja zawieszenia świadczenia usług nie zawiera znamion postanowienia niedozwolonego, a podnoszona przez powoda kwestia wygórowanej kwoty opłaty za zawieszenie nie została wykazana.

Podobnie Sąd nie stwierdził zastosowania niedozwolonego wzorca umownego w § 4 pkt. 9 regulaminu, ponieważ dostarczenie druków opłat nie jest podstawą do uiszczenia przedmiotowej opłaty, lecz podstawą jest świadczenie usługi dostarczania programów abonentom. Opłata abonamentowa jest przez strony ustalona a zatem nie ma przeszkód do uiszczania przedmiotowej opłaty przez abonentów nawet w przypadku braku dostarczenia druków opłat, która to czynność nie jest świadczeniem ekwiwalentnym w stosunku do świadczenia polegającego na uiszczaniu opłaty, świadczeniem ekwiwalentnym jest bowiem dostarczanie programów w sieci kablowej. Jeżeli zatem opłata abonamentowa została ustalona przez strony podobnie jak sposób świadczenia (numer konta podawany jest na kanale planszowym telewizji kablowej) to nie ma przeszkód w ich uiszczaniu przez abonentów.

Sąd ustalił ponadto, iż wskazane przez powoda § 5 ust. 5 zd. 3 oraz § 6 ust. 2 regulaminu nie zawierają niedozwolonych postanowień umownych, a w szczególności nie realizują przesłanek określonych w art. 385³ pkt. 12 k.c., po-

nieważ nie wyłączają obowiązku zwrotu uiszczonej zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania. Zwrot świadczenia jest uzależniony w omawianym przypadku od złożenia pisemnego wniosku przez abonenta, co w świetle art. 410 k.c w związku z art. 455 k.c należy uznać za uzasadnione. Ponadto zwrot „abonent ma prawo” nie należy, w ocenie Sądu, odczytywać jako ograniczające prawo abonenta do zwrotu świadczenia, ponieważ nie przewiduje dowolności rozstrzygnięcia przez operatora, abonent ma prawo do uzyskania zwrotu opłaty abonamentowej, a nie prawo do złożenia wniosku o zwrot przedmiotowej opłaty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w myśl art. 479²² kpc, wskazał w sentencji orzeczenia niedozwolone postanowienia umowne (pkt. I ppkt 1,2,3 i 4sentencji orzeczenia), a w pozostałej części powództwo oddalił.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do treści art.98 k.p.c. .

Publikację prawomocnego wyroku na koszt pozwanego zarządzo na podstawie art. 479⁴⁴kpc.

SSO Hanna Kulesza

7
Data /
Sygn. a
W od.

Sąd

odp

na

w sę

zał.

*) Niep
MS/G I
Drukar
Zam. 7(